

Negrul argint

Cosmin

Privesc o dulce coroană
Îmbrăcată în flori de marmură
Ce străjuiește o comoară.

Negrul argint se oglindește
În lucirea glasului nopții,
Suspinând cu graiuri oțelite
De atâta timp ruginite.

Neputincios, intrând în transa
Inselatoarelor cuvântări,
Îndreptându-mă ostenit
Spre negura comorii.

Sunt paralizat de gânduri—
Mormântul comorii
Se deschide,
Iar hienele gândirii
Mă împing în pierzanie.

Cade corpul meu
În negura visării...

Dar...
O ramura de iubire
Fragedă se arată
Să-mi prindă sufletul istovit.

Însă...
Au rămas în tăcere,
suspine de amărăciune—
Nevolnice în fața
Abisului ce se scurge.

Iar eu... Care eu?
Nu a mai rămas nimic
Decât o fâșie neagra de argint.